

Kísérők

1848. november 14.

Nagyot sóhajtottam, amikor a csecsemő végre felsírt. Remegő kézzel leraktam a rongyot a kezemből, majd odébb léptem, helyet adva a bábának. Mikor senki nem figyelt, kisurrantam az ajtón, és beléptem a szomszédos tároló helyiségbe. Elővettem a karkötőmet, amit a zsebembe rejtettem. Még húsz gyöngy volt rajta. Megnyomtam a legnagyobbat, egy kéket.

- Megszületett. Wekerle Sándor lett a neve. Uram, megerősíti, ő a Védenc?

- Igen, megerősítve. Vigyázzon rá, Kék! – szolt vissza egy monoton gépi hang. Ötletem sem volt, ki beszél, honnan jött. Annyit árult el, hogy később fog élni. A jövőben.

A többi kövecske vörös, szőke, és fekete színekben pompázott. Megnyomtam egy feketét, mire azonnal érezni kezdtem a fájdalmat. Átalakult az arcom, és most már fekete hajam lett, szoros kontyba csavarva. Szolgálólány ruhát húztam, és visszasiettem az anyukához, és későbbi uramhoz.

1848. november 29.

- Igenis, úrnőm! – pukedliztem az asszony felé, majd kihátráltam a szobából. Lesiettem a lépcsőn, be a konyhába. - Egy teát kérnék, Lujza.

A terebélyes szakácsnő megfordult, majd lassan végigmért.

- Megint nem aludtál? – kérdezte, miközben egy csészébe tölt a gőzölgő italból.

- A kicsi egész éjjel fent volt. Hogy tudtam volna aludni? – tettem egy tálcára a porcelánt.

- Miért nem kéred, hogy legyen egy másik nevelőnő is? Miért csak te dolgozol?

- Szeretem a munkámat. – mosolyogtam rá kedvesen, majd az előszobán át felsiettem a lépcsőn. Miután a teát a kisasztalon hagytam, besiettem a kisfiú szobájába. Már két hónapos volt. Tökéletes, és gyönyörű. Na meg persze hangos. Bármennyire is vágytam rá, nem vehettem a kezembe. A piacra kellett mennem. Így hát, felhúztam a köpenyemet, felvettem egy egyszerű kalapot, és egy kosárral elindultam a vásárba.

Félúton jártam, amikor a karkötőm csippan egyet. Csodálkozva felvettem, és megvártam, míg a hang megszólal.

- A piac mellett várja Önt egy kislány. Olyan, mint maga. Tanítsa ki! - egyszerű, értelmezhető parancs, mégis megzavarodtam. Sosem volt még saját tanoncom. Mi van, ha olyat kérdez, amire nem tudok felelni?

Idegességemben gyorsabban haladtam, így csupán arra eszméltem fel, hogy egy kislány bámul. Aranyos, szőke copfjai voltak, amit fekete kalap alá rejtett. Csak állt némán, és zavarodottan. Odaléptem, és megfogtam a kezét.

- Szia! Rám vársz, hidd el. – mosolyogtam rá. Ez a része mindig kicsit furcsa. Amikor hozzám először jött a nevelőm, megijedtem. A kislány még csak össze sem rezdül. Rám bámul, és elindul velem a térre.

- Mi történik velem? – hangja rekedtes, és nagyon vékony. – Annyit éreztem, hogy ide kell jönnöm. Tegnap ránk omlott a ház. És én túléltem. – még maga sem hitte el. Megtörten meredt maga elé.

- Ez teljesen normális. Szinte soha nem tudunk meghalni. Az Isten megáldott, kedves. – mosolyogtam rá. – Amikor annyi idős leszel, mint én, vagyis huszonkettő, megállsz az öregedésben. Ne aggódj, addig mindent megtanítok neked! – nevetek fel ijedt tekintete láttán.

- Ezt nem értem. Te hány éves vagy? Mármint, valójában? – igazán okos kislány.

- Hm...úgy háromszáz körül. Egy idő után az ember megunja a számolgotást. – az apróság nagy szemekkel néz fel rám.
- Mit csinálok én annyi ideig? – nevetnem kellett mulatságos arckifejezésén. – Van nevünk? Hányan vagyunk?
- Nos. Mi vagyunk a Kísérők. Magyarországon tízen élünk. Az a feladatunk, hogy a Védenceket, a később fontos embereket védjük. Mindenkinek van karkötője. A működéséről sajnos nem tudok beszélni, de.. – gyorsan odahajoltam az egyik tákolt fa pulthoz, és vettem egy kenyeret. – Szóval, én úgy tudom, a jövőből kapjuk a feladatokat. Adnak egy Védencet, akit mi élete végéig kísérünk. Aztán kezdjük újra, érted?
- Azt hiszem, igen. Kire vigyáztál eddig? Várj, most is vigyázol valakire? Nekem is lesz ilyen csinos karkötőm?
- Elég! – szóltam rá nevetve – Most egy Wekerle Sándor nevű kisfiút őrzök. Ameddig tanulsz, te is rá vigyázol majd. Karkötőt készítettünk neked a Mesterünkkel. Azt elfelejtettem mondani, hogy különböző álcákban kell figyelni a Védencet. A gyöngyök segítenek arcot, és hajszínt változtatni. Így egyszer cseléd vagy, máskor katona. Mindig az embered közelében.
- De én szeretem a hajamat! – fogja meg mindkét tincset, amíg én tejet veszek egy morcos képű árustól.
- Tudom. Én is imádtam a hajamat. Tűzvörös volt. Olyan rég láttam, hogy alig emlékszem már rá. – sóhajtottam nagyot – Nos, menjünk.
- Hova? Wekerléhez?
- Igen. – mosolyogtam rá, és csodálattal néztem, ahogyan ugrándozik az oldalamon. Nem készítette ki a sok információ, sőt. Élvezi, mint egy kalandot. Útközben kitalálom, hogyan magyarázom meg úrnőmnek a kislányt. Segíteni fog a nevelésben. Miután elmagyaráztam asszonyomnak, hogy a kisfiának szüksége van egy fiatalabb emberre is a játékhoz, belemegy, hogy a lány maradjon. Megtudjuk, hogy Mária a neve. Szép név.
- Este, mielőtt lehunynám a szememet, még egyszer rápillantok a kisfiúra. Békésen aludt a kis ágyában. Néma csendben állok, és nézem. Eszembe jut előző munkám. Még mindig mar a szégyen. Nem sikerült megvédenem. József volt a neve. Belém égett a kép, ahogyan a földön térdel. Túl messze voltam. Későn értem oda, ez mégsem igazol. Meg kellett volna védenem. Hibám beleégett a jövő történelmébe. Csak azért jelöltek ki ismét valaki mellé, mert nincs elég Kísérő az országban. Lesütött szemmel álldogáltam az ágy mellett. A fiú megmozdította a karját.
- Bet, jössz aludni? – sétált be az ajtón Mari, mire gyorsan megtörlöm a szemem.
- Persze, egy pillanat. – megvártam, míg becsukja az ajtót, majd halkán suttogva megfogadtam. Megfogadtam, hogy megvédem. Wekerle élni fog. Akár a saját életem árán is.

1848. december 2.

Nagyon régóta élek már. Nagyon régóta, olyannyira, hogy néhány érzésre már nem is emlékszem. Éppen ezért nagyon meglepődtem, mikor reggel a Nap első sugaraira ébredve melegség tölt el. *A mellettem fekvő kislány az oka.* Döböntem rá. Már nem voltam többé magányos. Ezt először nehéz volt kezelnem. Aztán már azt nem tudtam, hogyan éltem túl olyan sokáig, egyedül, a gyásszal, és a szégyennel a szívemben.

- Jössz már? – kopogott be az ajtón az egyik reggel Mária. – Úrnőnk teát kért, de én nem tudom, keddenként mit iszik!
- Megyek, egy pillanat. – gyorsan felhúztam a csizmámat. Nem is tudom, miért bambultam el. Kinyitottam az ajtót, de addigra a kislány már nem volt ott. Lesiettem a lépcsőn.

Nevetve futottunk a folyosón, persze hamar utolértem, viszont amikor a konyhába értünk, mindketten megdermedtünk. Úrnőnk bent állt a cselédek között. A konyha elég kicsi volt ilyen sok emberre, alig fértünk be az ajtón.

- Nincs jó hírem. – szólt mosolytalanul. – Sötét idők járnak reánk. Odafönt, az udvarban már nem Ferdinánd ömértósága az úr. – itt többen levegő után kaptak. A vezetőváltás kiszámíthatatlan. Wekerle érdekében reméltem, hogy ez pozitív lesz. Hiszen olyan sokat dolgoztak ezen a forradalmárok! – Ferenc József, aki most parancsol. Egyenlőre ennyit tudok, de tüstént tájékoztatom magukat, ha valami más is eljut hozzánk.

- Úrnőnk! Elnézését kérem arcátlanságomért, de miért szólt nekünk? – szólt előre az egyik szolgálólány, majd észbekapott, és pukedlizett, amikor elhúzódottak előle az emberek.

- Lányom, te lehet, hogy nem sok trónfosztást éltél meg, de van, akik igen. Nem ismerjük az új királyt, így nem tudhatjuk, mire számítsunk. Óva intelk mindnyájatokat. – lépett ki a konyhából, kecsesen maga után húzva elegáns ruháját.

Aznap mindenre rányomta a bélyegét az új hír. Kedvtelenül végeztük feladatainkat, mindenki ideges volt, hisz nem tehattünk semmit. Estefelé, miután a konyhában vacsoráztam, Marit a szobánkban találtam, az ágyon ülve.

- Gondolod, hogy jó helyre kerültek? – meg sem fordult. Maga elé meredt valamire. Mikor megkerültem, egy apró medált láttam meg a kezében. – Ők a szüleim. Vagyis voltak. Anya mindig azt mondta, ha meghalunk, egy szebb helyre kerülünk. De ők úgy haltak meg, hogy haragudtak. – a végét nem értettem a mondandójának, mert zokogni kezdett.

- Gyere ide. – mellkasomra húztam, és államot a fejének támasztottam. Kicsordult egy könnycseppem, ami a kislány puha hajára esett. – Tudod, nekem is volt családom. Együtt éltünk a szüleimmel, később pedig a vőlegényemmel. – az emlékek még több könnyet csaltak a szemembe. – Akkoriban imádtam kalandozni. Olyan kislány voltam, mint te.

Szorosan behunytam a szememet. Mellkasomba mintha egy tört képezett volna a fájdalom. Csorogtak a könnyeim, viszont éreztem, hogy a karomban tartott kis csöppség lélegzetvisszafojtva figyel. Így hát elnyomtam magamban a bánat tuskéit, és kiszáradt torokkal tovább meséltem.

- A házasságom korán el volt rendezve. Pénzt, és vagyont hozhattam volna a családomnak. Minden rendben ment, akkoriban az volt a szokás, hogy a két család együtt él az esküvő után. Az a sok fájdalom. A sikolyok, és az eső. Bevillantak a képek, akárhogy tiltakoztam ellene.

- Erzsébet? – összerezentem. Teljesen elfelejtettem, hogy itt van a lány. – Mi történt?

- Szörnyűség. Nem születhetett gyermekem, így a férjem egyre kevesebbet foglalkozott velem. Nem zavart, szerettem egyedül lenni. – nagyot nyeltem. – Ám miután ő hazatért az egyik hosszabb útjáról, mindkettőnköt meglepett a különbség. Mivel neki az arca ráncos volt a kortól, míg én nem néztem ki többnek húsznál. Kíváncsiságból velem maradt.

- Megijedt, ugye? Nem tudta, mi vagy. – találgatott Mari, mire összeszorult a szívem. A történet borzalmas része most következik.

- Azt hitte, boszorkány vagyok. – abba kellett hagynom a mesélést, annyira zokogni kezdtem. A mellkasom egyre jobban fájt, aztán rájöttem, hogy halálra szorítom a kislányt, ezért megpróbáltam lenyugodni. – Az apámmal együtt akartak elégetni. Majdnem sikerült is nekik. A későbbi pártfogóm talált rám. Megmentett. Addigra apám, s a férjem halottak voltak... rájuk dőlt a ház fala, amelyik elé állítottak. Én kijöttem alóla, ők soha többé.

Soha nem tudtam meg, miért, vagy hogyan dőlt ki a fal. Egészen idáig soha nem mondtam ki hangosan, mi történt. Hogy a férfi, akit közös életünk során megszerettem, hogyan halt meg. Azt mondták, minden Kísérő múltja ilyen. Hogy Isten rendezi így. Megvéd minket, mondták sokan.

Így élek együtt a tudattal. Megöltem a férfit, aki felnevelt, és a férjemet. Isten nem védett meg a fájdalomtól. Mivel a kislány még mindig csak szipogott, újra megszólaltam.

- Azt hittem, hogy pár száz év, és elfelejtem. Hogy nem fog annyira fájni.

- Tévedtél, ugye? – könnyeimen át ránéztem az apró arcára, okos szemére, és alig láthatóan bólintottam.

Egymás kezét fogva ültünk a sötétben. A hideg a talpamat marta, de nem akartam megmozdulni. Félttem, hogyha megmozdulok, széttöröm a megkönnyebbülés illúzióját, ami előtött.

- A bátyámmal játszottunk. – nem mutattam ki, de rendkívül örültem, hogy belekezdett. Ő nem nyomja majd el a fájdalmat olyan sokáig, mint én. Bátrabb is, mint én. – A szüleim egy kereskedővel beszélgettek lent. Nem figyeltünk oda, és a gyertya meggyújtotta a függönyt. – nagy levegőt vett. – Pár pillanat múlva már a szoba is égett. Ahogyan a ruhám is. Észre sem vettem. Nem éreztem fájdalmat. A bátyám nagyon megijedt. Csapkodni kezdett, a ruhámat, a szekrényeket. És kiabált, de olyan hangosan. Még most is hallom. Lángra kapott az ő ruhája is. Be volt zárva a szobánk ajtaja, hogy ne zavarjuk a szüleinket. Mikor a lángok a bőrét is elérték, sikított. Majd meghalt. – megszállta valami nyugalom. Már nem remegett, csak kifejezéstelen arccal nézett maga elé. – Aztán a szüleim is meghaltak. Mindenkinek azt mondtam, hogy én a kertben játszottam. Pedig ott voltam. Mindent láttam.

- És soha nem felejtetted el. Tudom. – öleltem magamhoz, mire újra remegni kezdett. – A mai nap a gyászunké. Később, képzeld el, hogy a fájdalmad egy kapcsoló. Kapcsold ki. Figyelj az új életed boldogságára.

Sokáig beszélgettünk még. Meséltem a férjemről, és apámról. A baleset előtti időkről. Fájt a szívem, de a kislány meggyőződött, jobb helyre kerültek. Hogy mit tud elérni egy gyermek szíve, és lelke? Mindent.

1849. március 13.

A csecsemővel a keblemen táncoltam. Egyik kezemben a nagyobbacska babát tartottam, a másikkal Mari kis kezét szorongattam. A hatalmas táborúz körül táncoltak az emberek. Két napja ünnepeltünk, megállás nélkül. Az ellenség pár napja kimenekült az országból. Nem tudom, máshol ünnepelnek-e. Nem foglalkoztatott, mikor olyan közel jártam már a boldogsághoz. Nevettem, ahogyan a kis Wekerle is. Már egészen megnőtt a haja. Mulatságosan festett két kinőtt fogacskájával. Nem hagyta abba a mosolygást.

- Erzsébet! – szólított úrnőm, mire pukedlizve elé siettem. Egy férfiakból álló társasággal beszélgetett. Odaintett, és átvette a babát. – Nos, uraim. Ő itt a fiunk, ifjabbik Wekerle Sándor. – úgy mosolygott, ahogyan csak egy anya tud.

- Gyönyörű! – szóltak a feleségek, akik csendben meghúzódtak uruk árnyékában. Észre sem vettem őket.

- Valóban. – értett egyet egy magas, fekete hajú nemes, akit jobban is szemügyre vettem. A tartása merev volt, úgy szorította sétapálcáját, mintha az élete múlna rajta. A szeme, amíg Antónia úrnőm szemébe nézett, majdhogynem kedves volt, de mikor a kicsire nézett, idegesen összeszűkülte. Nem tetszett, ahogyan méregette. Átvettem az aprócska fiút egy olyan mentséggel, hogy meg kell etetnem, és gyorsan elsiettem.

Kiss Pál. Így hívták az urat. Később mindig rajta tartottam a szememet. A nap este az egész ház nyugodtan aludt el, gondolván, vége van a háborúnak. Mindenki nagy levegőt vett, és lesöpörte az asztalról aggodalmát.

Többször költöztünk a hónapok során. Mindig próbáltuk elkerülni a harcokat. Volt, hogy levélben értesítettek, volt, hogy hazudtam azért, hogy elmehessünk. Sándor biztonsága volt az első. Így rendkívül megörültem a hírnek, hogy nemsokára vége van a csatáknak. Eközben a babából kislány lett. A nyugodt, de komisz teremtés sokat játszott velem és Marival. Gyerekkora nyugodtan telt, addig a napig.

1850. június 20.

- Sándor, azonnal gyere vissza! – kiáltotta a levegőbe úrnőm, mire visszafojtva kuncogásomat, a kisfiú után futottam. Csodálatos, és meleg nyári napunk volt, így a kertben töltöttük a napot. Sándor fogócskázni akart, és esze ágában sem volt megállni.

Kiabáltam utána, de két éves korára már egészen megtanult futni. Közel járt a kert végéhez, ahonnan egy rövid vadaspark nyílik. Állatok már rég nincsenek benne, de én egyre aggódóbb hangon kiabáltam.

- Kérlek, ne szaladj el! – húztam fel még jobban a szoknyámat, hogy utolérjem. – Később is játszhatunk, de én elfáradtam!

Beszaladt a fák közé, mire habozás nélkül utána vettem magamat. Szívem összeszorult, ahogyan eszembe jutott, hogy akár megint megtörténhet az a borzalom, ami az előző Védencemmel.

- Igen, hát persze, hogy kaphatsz sütit. Na, gyere közelebb! – halottam meg egy férfi hangját, mire megmerevedtem. Kilestem a fa mögül. Az az úr guggolt a kis Wekerle előtt, aki olyan furcsán nézett a fogadáson. A háta mögé rejtett késből ítélve nem jó szándékkal érkezett.

- Kicsim! Merre vagy? – kiabáltam ki a fa mögül, hátha megijesztem. Valóban, felállt, és zavartan forgolódott, mire kihasználva az alkalmat, kihúztam a törömet a combtokjából. Kipördültem a fa mögül, és eldobtam. Wekerléhez siettem, hogy ne lássa a véres tört a férfi mellében. – Semmi baj! Itt vagyok, nem kell félni. – öleltem magamhoz a reszkető testét.

Ez volt az első alkalom, hogy merényletet szerveztek ellene. Később megtudtam, hogy valami öröklési rendbe zavart bele a fiú, amit az a Pál úr nem tűrt. Este megfogadtam Sándornak, hogy mindig mellette leszek. Elmondtam, hogy mindig zöld szememről fog felismerni. Marival kettévált a sorsunk. Én beálltam az iskolába tanítónak, mikor a fiú elég idős lett, míg a már nem is olyan kicsi lány otthon maradt cselédnek.

1906. május 15.

- Hallottad? Wekerle Sándor úr szolgálólánya itt van! – suttozták mindenhol, mikor besétáltam a piacra.

- Vajon személyesen is ismeri az urat? – kérdezték izgatottan, miközben a zöldségek között válogattam.

Nem volt szokatlan, hogy megbámultak, hiszen én voltam a nagy Sándor úr egyetlen szolgálója, aki már évek óta vele van. A múlt hónapban választották másodjára miniszterelnöknek. Amint újra eszembe jutott, elmosolyodtam. Annyira büszke voltam. Bár az első választás után hónapokig elégedetlenkedett a tömeg, hisz Wekerle csupán egy polgári származású férfi, aki gazdag, és előkelő. Miután rájöttek, milyen rátermett a munkára, mintha csak királyként tartanák számon.

- Ezeket szeretném! – toltam közelebb az árushoz a kosaramat.

- Vidd csak, nővérem! És Isten áldja az Urat! – intett utánam.

- Megint ingyen adták? – nevetett fel valaki a hátam mögül, mire megpördültem.

- Mária! – öleltem meg sebesen. – De hát neked nem saját Védenced van? – a finom hölgy, aki előttem állt, egyáltalán nem hasonlított a kislányra.

- Múlt héten halt meg. – szomorodott el. – Közöséges influenza. Fentről azt mondták, így kellett lennie. – vont vállat, mire felnevettem. Mindig „fent”-ként emlegette a karkötő által meghatározott kort.

- Na, és velem jössz? – kezdtünk el sétálni a tömegben.

- Persze! Alig várom, hogy lássam Sándort! – bólogatott lelkesen. El is felejtettem, hogy már évek óta nem látta. – Hallottam róla történeteket, ahogyan mindenki más is. Rettenetesen büszke vagyok rá!

- Hát még én! – Kispest apró utcáin sétálva elmesélte élete eddigi eseményeit, míg a hatalmas házhoz nem értünk. Szokásosan Wekerle irodájához sétáltam, mindig beszélgetünk. Megbízik bennem, amióta rádöbbsent kisfiúként az igazságra. Azóta egyre többet, és többet tud meg, de még nem árultam el neki a teljes igazat. Aggódok, hogy baja esik tőle.

- Á! Üdvözet, hölgyeim! Miben, segíthetek? – fordult Mari felé.

- Azért egy kicsit csalódott vagyok, hogy uram nem ismert fel. Bár akkor még nagyon kicsi volt. – Wekerle bajszos arcáról lefagyott a kedves mosoly. Döbbsenten rám nézett, majd felállt a székéből. A haja már őszülni kezdett, és pár kilót felszedett, de mosolya, az soha nem változott az évek alatt. – Nem értem. Erzsébet, többen is vagytok? – dadogta, ami egyáltalán nem illett a hatalmas úrhoz.

- Minden színnek van egy embere. Én a Vörös vagyok. Bet a Kék. – mosolygott türelmesen Mária. – Bizonyosan nem emlékszik rám. Én voltam a másik nevelőnője, még amikor kicsi volt.

- Döbbsentes. – járta körbe Marit. – Akkor, Ön... ötven éves? – számolt gyorsan a férfi.

- De Uram! – nevetett fel a nő. – Ilyet nem illik! – amint ott álltam, és figyeltem őket, megszállt valamiféle nyugalom. Hallgattam Sándor kíváncsiskodó kérdéseit, és már nem kellett aggódnom Mariért sem. Ilyen érzés lehet nyugodt nagymamaként figyelni.

- Sándor, mit szólnál...- lépett be az ajtón Gizella asszonyság, Védencem felesége. – Elnézést, de mit keresnek itt? – nézett ránk zavarodottan.

- Semmi baj, drágám! Megtárgyaltuk a pletykákat, amit a piacon hallottak. De már mennek is főzni.- kisiettünk az ajtón, és kuncogva futottunk a folyosón. Befordultunk az egyik sarkon, én az utolsó pillanatban elkanyarodtam, de Mária nekiszaladt a fiúnak.

- Hoppá, elnézést! – fogta a fejét a földön ülve a nő. Szemlátomást fogalma sem volt, kibe ütközött bele.

- Elnézését kérjük, Wekerle uram! – böködtem meg Marit, hogy gyorsan álljon fel, mire a név hallatán kikerekedett szemekkel felállt. Pukedliztünk, míg a fiatal végigmért minket.

- Mindig így rohannak, vagy jó kedvük van? – kérdezte mosolyogva Védencem fia.

- Csak ha jóképű férfiak várnak a sarkon túl. – gyorsan oldalba böktém Marit, aki le sem vette a szemét a férfiról. Eloldalaztunk mellette, és eltűntünk az egyik cseléd-ajtó mögött.

- Eszednél vagy? – húztam végig a folyosón. – Ó Wekerle! Nem is értem mi ütött beléd.

- Olyan aranyos! – szólalt meg nagy sokára ábrándozva, mire csak a szememet forgattam.

- Mit akartál elmondani, amíg még eszednél voltál? – léptünk be apró szobámba. Csupán egy ágyam, és egy szekrénykém volt.

- Rengeteg bálban jártam, amíg másra vigyáztam, és úgy hallottam itt is lesz. – bólítottam, mire folytatta. – Merényletet szerveznek. Az egész Wekerle családot ki akarják írtani!

1906. november 6.

A vendégek sora végeláthatatlan sorként húzódott a hatalmas utcán. Az eső nem kímélve a gyönyörű, és drága kelméket, zuhogott, összefüggő függönyt alkotva. Megcsavartam újdonsült barna hajamat, és visszafordultam az ablaktól.

- A mai lesz az a nap. – jelentettem ki, mire a szobában tartózkodók mind levegő után kaptak. Úrnőm férje keze után kapott, míg az ifjú férfi a sötétben hozzásimult a nyugodt lányhoz.

- Jól van, Bet, te bejutottál a biztonságiak közé. Én pedig a bálteremből figyelek.- jelentette ki Mária.

- Be tudlak vinni a terem közepéig. – szülei nem láthatták, hogy Tivadar rákacsint Marira, mintha most kapott volna kézhez egy olyan ajándékot, amire mindig is várt. Valószínűleg így is volt.

- Rendben. Annyira vigyázzon, uram, hogy csak a saját kulacsából igyon. – figyelmeztettem a homlokát ráncoló Sándort. – Mondja azt, hogy beteg, és terjed. Mostanában mindent elhisznek.

- Vigyázzanak a férjemre! – szólalt meg Gizella asszony. Nemrég be kellett avatnunk a fiával együtt, mert aggódtak, mit kereshet két fiatal lány ilyen sokat az irodában.

- Nem lesz semmi baj! – jelentettem ki, legidősebbként nyugalmat sugározva, pedig belül aggódtam. Sok minden félresikerülhet az este során.

Mindannyian kiléptünk az ajtón, és a helyünkre siettünk. Én a fal mellől figyeltem, egyik kezemet a szolgálati kardomon tartva. Eközben a fiatal, és az idős Wekerle-pár is táncolt. Mari és Tivadar mindenkit titokzatos suttogásra készítetett. Tökéletesek voltak együtt. A táncukkal minden figyelmet oda irányítottak, így rögtön feltűnt, amikor két férfi a süteményes asztaloknál beszélgetett, és forgolódott. Közelebb araszoltam, és megfigyeltem, hová néznek. Még két ugyanolyan fekete ruhás férfi ácsorgott a terem másik felében. Nem tudtak beolvadni. Az este további részében figyeltem őket, de nagyon úgy tűnt, nem a bálon szeretnék a merényletet.

Az órák óta egy helyben állástól megmerevedett minden izmom, így kicsit lazítva szóltam egy másik katonának. Nyújtózkodva sétáltam az ajtó felé, mire Wekerle elnézést kérve követett.

- Jól van? – nevetnem kellett arckifejezésén.

- Magát akarják megölni. – mosolyogtam rá, amíg kint nem voltunk a zajos teremből. Leültem egy padra, míg ő mellé telepedett.

- Tudja, már öreg vagyok. Miért is ne halhatnék meg?

- Mert még sok mindent fog véghezvinni, uram.

- Muszáj az uramozás? Ismersz, és én is téged. Te neveltél fel, megboldogult anyám helyett. Ahogyan a fiaimat is.

Rámosolyogtam, hisz ilyet még sosem tapasztaltam hosszú életem során. A következő pillanatban fegyveresek vettek körül. Felálltam, és előhúztam a kardomat. Számítottunk rá, hogy utánunk jönnek, így felkészültem léptem eléjük.

- Nem bántunk. Fuss, és élni fogsz. – jelentette ki az elöl álló férfi.

- Ugyanezt javasolnám Önöknek is, uraim. – be sem tudtam fejezni a mondatot, az egyik férfi a karomhoz kapott. Négyen voltak egy ellen, ráadásul én a mögöttem ülő minisztert védtem, így csak idő kérdése volt, mikor végeznek velem.

Összeizzadtam az egyenruhámat, és egyre jobban elfáradtam. A férfiak értettek a kardforgatáshoz, így csak imádkozni tudtam, hogy Mária és Tivadar vegye észre eltűnésünket. Az egyik merénylő megvágta a karomat, mire kiesett a kezemből megmenekülésünk kulcsa. Wekerle elé álltam, és figyeltem. A férfi mögöttem hangosan imádkozott, nem tudott a tervemről. Így amikor a fegyveres örök megjelentek a folyosón, kikerekedett szemekkel nézett. Fáradtan rápillantottam, és leültem a padra. Gizella asszonyság odarohant férjéhez, és megölelte, később kézen fogva felbukkant Mária és Tivadar is. A teljes családom jól volt. Biztonságban, és boldogságban.

Zsibbadni kezdett a kezem, és a lábam. Homályosan láttam, és nem hallottam, mikor Mari felé rohanva kiabálni kezdett. Csak mosolyogva lecsúsztam a földre. Az áldó sötétségben sosem éreztem magam ilyen boldognak.

Rengeteg embert kellett lefizetnünk, hogy a merényletnek ne menjen híre. Sok embert, történetírót is felkerestem, rengeteg pénzt hagyva nekik, hogy ne foglalják mesébe azt az éjszakát. Ellenben az esküvővel.

Wekerle Sándor Tivadar Pongrác, és Geist Mária Lujza Erzsébet esküvője hatalmas, és gyönyörű volt. Boldogságban úsztam, tudva, hogy Marit már nem fogja kísérteni gyermekora,

és tudtam, Tivadar vigyázni fog rá. Könnyeimen át, mosolyogva figyeltem a kislányt a karomban. Mellettem Mária pihegett az ágyon kifáradva.

- Vigyázol rá, ugye? – kérdeztem, mire félig álmodva azonnal felelt.

- Persze. Az életem árán is. – már akkor tudtam, hogy felhőtlen boldogságunk családként nem fog örökké tartani, mégis, évekig éltünk budapesti házukban, boldogságban.

Éveket kaptam a sok fájdalomért, ami korábban ért. Éveket, mégis, mikor eljött a változás napja, úgy éreztem, egész életemben ilyen nyugodt, és boldog voltam.

1921. augusztus 26.

Könnyeimen át alig láttam a folyosót, ahol rohantam. Amint meghallottam a hírt, kirohantam Mária, és lányainak köréből.

Berontottam a folyosó végén lévő ajtón. A nagy Wekerle Sándor, országunk polgári származású vezetője az ágyon feküdt. Ráncos bőre tejfehér volt, ahogyan a haja is. Szemében alig csillogott öntudat. Nyakig betakarva feküdt az ágyon. Felesége a kezét szorongatta. Az ágyhoz rohantam, és letérdeltem mellé.

- Az orvos azt mondta, itt az idő. – nyeltem vissza a könnyeimet.

- Igen. Lányom. – kezdte nehézkesen, száraz torokkal az Úr. – Büszke vagyok rád. Nem értem, apád hogy nem lehetett az. – próbált rám mosolyogni, mire még inkább sírni kezdtem. Mikor a lányának nevezett, meghasadt a szívem. Bárcsak több időnk lett volna! Több időnk, hogy érezzem, ha nem is az igazi apám, de vigyáz rám, mint lányára.

- Minden rendben lesz! A túloldalon biztonság vár! – suttoztam, megfogva a másik kezét.

- Tudom. Ott várlak titeket. – meredt maga elé. – Soha ne feledd, ki vagy. – suttozta, a végét elharapva. Lehunyta a szemét, és soha többet nem nyitotta fel.

Így tehát, jelentettem, hogy a munkámat sikeresen véghezvittem. Élete utolsó pillanatáig vele voltam. Nálam jobban senki nem ismerte. Mégis, magamba kellett zárnom gondolataimat. Karkötöm, s életem őrzői csak megadták a következő nevet. Nem jelentettem nekik mást. Mint Wekerle lányaként, mondhatom, nem sikerült elfogadnom, hogy meghalt. Sok más ember mellé beállt Wekerle is. Kísérni fog életem során.

Transzba esve kísétáltam a szobából, magára hagyva a zokogó asszonyt. Szívem újból összetört. Ahogyan mindig. Ennyire vagyok jó.

Összeszedtem a ruháimat, és egy kevés ételt. Csókot nyomtam barátnőm, Mária arcára, és nekivágtam az éjszakának.

